

"Ми проґавили нашу вічність..."

Анатолій Власюк

До збірки увійшли вірші, написані 2014 року

Так просто сказати: "Люблю!"
Ти погляд убік відвела.
На гілці ворона сидить.

Для неї це не новина.
І бачила ще не таке.
Ти мовчки від мене пішла.

А потім дзвінок: "Я – люблю!"
На сьомому небі вже я.
На гілці ворона сидить...

1.01.2014

Я потонув в твоїх очах.
Мені не вибратись на волю.
Я всюди чую лиш твій сміх.

І з думкою про тебе засинаю.
І з думкою про тебе прокидаюсь.
До мене в снах приходиш ти.

Я лиш про тебе думаю удень.
... Я потонув в твоїх очах.
Мені не вибратись на волю...

1.01.2014

О, Боже, як тебе я цілував!

Так - ніби поглинав я Всесвіт.
Не міг ніяк я втамувати твою жагу.

Здавалось, не наситимось ніколи.
Тіла звивались у любовнім трунку.
Та ніч Кохання так минула швидко.

"Мені пора", - ти ніжно шепотіла.
Я відпускати не хотів тебе.
... О, Боже, як тебе я цілував!..

1.01.2014

І знову я самотній навіть уві сні.
Думки переплелись у всесвіті і часі.
Ти на планеті іншій. Де - не знаю.

Мої молитви про Кохання
Деся губляться у всесвіті і часі.
Й дійти до тебе все ніяк не можуть.

Коли, здається, я втрачаю
Надію, що побачу я тебе, -
Підходиш й кажеш: "Я вже тут, коханий..."

1.01.2014

Один хірург якось сказав:
"Я роблю людям боляче,
Щоби потім їм добре жилося".

Ти зробила мені боляче,
Сказавши, що не кохаєш мене.
Значить, тепер я житиму добре?

14.01.2014

Ти прийдеш негадано, неждано,
Обіймеш мене і скажеш: "Ну, привіт!.."
Ти мені, я вірю, Богом дана.
І без тебе не існує світ.

Ти мене жалієш, я це знаю,
Бо кохаєш іншого давно.
Я - у пекло. Ти - до раю.
Ми п'ємо червленеє вино.

День минув, вже нічка заступила.
Забуваємо в коханні все.
Мусить йти від мене моя мила,
Бо її коханий вдома жде.

Допиваю я вино з бокала.
А думки летять за небокрай.
Я б життя віддав, аби мене кохала.
Туго, серце ти мені не край.

Знов прийдеш негадано, неждано,
Обіймеш мене і скажеш: "Ну, привіт!..".
Ти мені, я вірю, Богом дана.
І без тебе не існує світ.

14 січня 2014 року

Усередині - порожнеча.
Так ніби вже відлетіла душа.
Немає кохання - лише ворожнеча.
І українцям Україна чужа.

Дрімало совкове у мозку,
Що виблюнув "Беркут" назовні.
На свічки бракує вже воску.
Живемо немовби на зоні.

Ще склеїти можна розбите
І рани на серці зашити?
Не вип'єш вина, що розлите...
Та мусимо жити. Мусимо жити!

Планету маленьку в долоні стискаю.
Боюсь відпустити у космос бездонний.
Кохання єдине на світі шукаю.
Блукаю, блукаю, бездомний...

А може, тебе вже нема на планеті?
А може, ти ще не народжена зовсім?
І ми розминулись в космічному леті...
І плаче дощами замріяна осінь...

... Усередині – порожнеча.
Так ніби вже відлетіла душа.
Немає кохання – лише ворожнеча.
І українцям Вкраїна чужа...

1 лютого 2014 року

Сьогодні свято Валентина.
Моя душа печальна і сумна.
Де ти, скажи, моя єдина?
У всьому Всесвіті сама.

Дівча дарує валентинку,
А хлопець – квіточку взамін.
Любов не купиш ти на ринку.
Немає для кохання цін.

А Валентин святий загинув.
Христову віру захищав.
В печаль свою я знов поринув
Й думок сумних все ж не нагнав.

Так хочеться усім кохати.
І ніжно горнеться душа.

Дала тобі цей поштовх мати,
А далі сам уже рушай.

Шукай свою ти половинку.
Вона на світі десь та й є.
А ти чужому валентинку
У День закоханих даєш.

Готовий серце я віддати
Єдиній, ніжній, чарівній.
"Пробач, - сказала, - я кохати
Тебе не буду. Ти - не мій".

... Сьогодні свято Валентина.
Моя душа печальна і сумна.
Де ти, скажи, моя єдина?
У всьому Всесвіті сама...

14 лютого 2014 року

Як був малий - хотів дорослим стати.
Все поспішав на білім світі жити.
Колись були аеростати -
Тепер хюндаї-паразити.

Життя не зміниш за бажанням.
Лиш скорись незримій смерті.
За звичкою займаємось коханням.
І почуття - хижацькі та обдерті.

Як жили ви, мої пра-, пра-...ди?
Кохали, мабуть, у безмежжі?
Тепер би нам ваші поради,
Аби купатись у безсмерті.

Ріка життя біжить щаслива.
Я вже дорослим став давно.
Та де кохання мого злива?
Де пристрасті, як у кіно?

Мені би зараз років тридцять
Так скинути зі своїх плеч.
Побачити б знайомі лиця
І оголити б знову меч.

Та вороття назад немає.
Попереду лиш забуття.
Кохання в сутінках конає.
Конає в сутінках життя.

... Як був малий – хотів дорослим стати.
Все поспішав на білім світі жити.
Колись були аеростати –
Тепер хюндаї-паразити...

14 лютого 2014 року

Не я в твоєму серці – ой, не я.
Думки твої про нього – не про мене.
Життя минулого шлея
В майбутнє тягнеться – ой, нене!

А був такий гарячий час –
Наш зорепад кохання й мрії.
Весь світ кружляв навколо нас.
В майбутньому були надії.

Та все закінчиться колись.
Народження дитини – крок до смерті.
За щастя ти своє молись,
Бо виживають лиш уперті.

Мене кохала ти лиш мить –
І зірка з неба вниз упала.
А серце досі ще болить.
Вже до чужого ти припала.

Я думав, що господар твій.
Ти ж вільною хотіла бути.

Згасає погляд в світі мій.
Тебе не можу я забути.

Комета в небі проплила,
Немов зарубка в моїм серці.
Жага в душі твоїй жила,
Та згинула в нерівнім герці.

... Не я в твоєму серці – ой, не я.
Думки твої про нього – не про мене.
Життя минулого шлея
В майбутнє тягнеться – ой, нене!..

14 лютого 2014 року

Тебе давно я розкохав.
Вже можемо говорити як люди.
В житті багато є забав,
Які придумали іуди.

Кохання лиш не в їхній владі.
Воно панує на землі.
І яблуко в прадавнім саді
Куштують Єви ще малі.

Багато є планет на світі.
Там, може, навіть є життя.
Та лиш у нас кохання світить
І випромінює буття.

Хотів я знову покохати,
Та вже розтрачена душа.
Вже з неба мене кличе мати
Й життя за обрії руша.

З твоїх очей не згаслих промінь
Крізь душу й серце вже пройшов.
Він запалив у серці племінь
І знов кохати час прийшов.

... Тебе давно я розкохав.
Вже можем говорити як люди.
В житті багато є забав,
Які придумали іуди...

14-15 лютого 2014 року

Таких – не кидають.
Таких – оминають.
Такі – обпікають до кістки.
Такі – твою душу не знають,
Та висушить можуть всі мізки.

Вони – не кохані
Й не просто забуті.
Про них не згадають навіть у сні.
Занурені в себе,
Пихаті, надуті,
Вони не радіють коханню й весні.

Вони вже від зради
Ніколи, ніколи
Не зможуть оговтатись в цьому житті.
Їм пізно учитись,
Їм пізно до школи.
Лиш всіх проклинають в витті.

Уже неможливо знайти чоловіка,
Який би її покохав.
Тавро це – назавжди.
Тавро це – довіку.
Та я цього, бідний, не знав.

... Таких – не кидають.
Таких – оминають.
Такі – обпікають до кістки.
Такі – твою душу не знають,
Та висушить можуть всі мізки...

15 лютого 2014 року

Моя кохана спить у мене на плечі.
Рука німіє. Рухатись не буду.
В минулому – її плачі,
Які ніколи не забуду.

Я витримати можу й не таке,
Аби лиш ти мені все усміхалась.
П'ємо замріяно саке.
Ти знов у мене закохалась.

Любов не повертається – і все ж
Вона на вищий круг заходить.
Ти від життя усе береш.
Мене також – й тебе це не тривожить.

Я все ж заснув. Ти снилася мені.
Прокинувся – тебе немає.
А може, це тепер я уві сні,
Бо все колись воістину минає?

Мені спокійно на душі.
Я до самотності звикаю.
Приходиш знову ти: "Ми не чужі.
І я тебе, повір, кохаю".

... Моя кохана спить у мене на плечі.
Рука німіє. Рухатись не буду.
В минулому – її плачі,
Які ніколи не забуду...

15 лютого 2014 року

Сергію Нігояне, вибач...
Не зміг тебе від кулі вберегти.
Пробач мені, о Юрію Вербицький,

Не знав, що в лісі на морозі гинеш.

Пробачте ви мені за те,
Що Ющенкові вчасно не сказав,
Аби боровся за Майдану справедливість.
Аби Луценко не в Німеччині пиячив,
А лялечку з міліції леліав.
Щоб Юля не літак ділила з президентом,
А думала, як людям дати роботу.

Пробачте, матері, які не знають,
Де їхні діти із Майдану ділись.
Я винен в цьому, бо не дав по пиці
Регіоналу, що зажався у моїй країні.
За руку не схопив хабарника й хапугу,
Які п'ють кров й хизуються маєтком.

Страшну ціну ми за Україну платим.
І більшу ще заплатимо, мабуть.
Це зараз нас дотиснуть хочуть вороги.
А нарікати на свою безпечність маєм.

О, звідки, виродки, ви взялись в Україні?
Кого пригрів терплячий мій народ?
Яка ж то мати вас на світ вродила,
Що ви вбиваєте людей,
Незгідних жити в рабстві?
Чи ж інша мати діточок своїх
Народжувала вам на погибель, гади?
Хто дав вам право Україну плюндрувати
Й догідливо вклонятися Кремлю?

Затямте: тут моя земля.
Моя держава!
Шевченко на своїй землі спочив.
І кров ворожа супостата
Дніпро окропить на зорі.

Сергію Нігояне, вибач...

15 лютого 2014 року

Ось і стрінулись ми з тобою.
Стрітень наш невеселий був.
Сум, повінчаний із журбою.
Вітер з півночі дув.

Ти була зачаровано дивна.
Засліпила красою усіх.
І єдина, чарівна, царівна –
Всесвіт я б прихилив до цих ніг.

Блискотіли в очах твоїх грози.
З потойбіччя прийшла неземна...
Та я бачив лиш розпачу сльози,
Що не здатні спинити вже зла.

Я читав тобі вірші веселі.
Ти дивилась крізь мене удадь.
І веселка була в акварелі.
Застилала обличчя печаль.

– Що, кохана? Що, ніжна? Що, люба?
Як спинить те, що вже утіка?
Та вже зникла моя мила згуба.
І змінила вже русло ріка.

... Ось і стрінулись ми з тобою.
Стрітень наш невеселий був.
Сум, повінчаний із журбою.
Вітер з півночі дув...

15 лютого 2014 року

Весна!
Виходжу із дому –
Назустріч Коханню,
Назустріч тобі.

Прогнози погоди невтішні:
Ще будуть морози.
Ще віхола може
Всі наші сліди замести.

Та вірити хочу:
Мене ти кохаєш.
Інакше як жити?
Кохаю тебе!

Б'є сонце сліпуче
Нам прямо ув очі.
Сміємось від щастя,
Що разом, що поруч.

Здається, нам вічність
Вдалося скорити.
У щасті не бачимо:
Падає сніг.

Сліди замітає.
Знов люті морози.
І кригою скуті
Вже наші серця.

Відлига вже скоро –
І знову Кохання
До нас завітає
У наші серця.

Втомилась чекати.
І пусто на серці.
Ти знов забарилася, весно,
Запізно прийшла...

17 лютого 2014 року

На Майдані – дискотека,
Кривава, шалена.

Сатана людей вбиває.
Захисти нас, Нене!

Нене, Нене, Україно!
Діти ж твої, діти...
Перетворюють в руїну
На очах у світу.

Аж у сьомім поколінні
Прокляну, іуди!
І у сонячнім промінні
Суд над вами буде!

Згинуть наші воріженьки,
Як роса на сонці.
Запануємо ми, браття,
У своїй сторонці.

18 лютого 2014 року

Закохайся у мене, будь ласка,
Щоби серце зігріти моє.
Найсолодшою буде ця казка,
Що життя і наснагу дає.

Стань ти Музою ніжною, квітко,
І відмовою не губи.
Ти життю усміхаєшся рідко.
Полюби лиш мене, полюби.

В твоїм серці всім місце знайшлося.
Лиш я зайвий в цім святі життя.
Найжаданіше не збулося.
Без кохання є мертвим дитя.

Без кохання гіркий поцілунок.
І вино перекисло в міхах.
П'ю до дна я смертельний цей трунок
Й не відроджусь в майбутніх віках.

Ти від мене ідеш вже навіки.
Не зупиню я Музу ніяк.
Своїх русел не змінюють ріки –
Висихають, торуючи шлях.

... Закохайся у мене, будь ласка,
Щоби серце зігріти моє.
Найсолодшою буде ця казка,
Що життя і наснагу дає...

19 лютого 2014 року

Усе мине на цьому світі, знаю.
У серці назавжди поселиться печаль.
Рабів до раю не пускають.
І на землі керує шваль.

Відходять в небуття герої.
Народ бідує у ярмі.
Зійшлися нині ми в двобої.
Майбутнє знаємо, сумні.

Ця влада просто так не здасться.
Все переграти хоче нас.
І сподівається: удасться
Всіх обдурити, навіть час.

Лежить з відкритими очима
Юнак, що вчора ще кохав.
В його устах застигла рима.
Від кулі снайпера упав.

Йому чужий закриє очі,
Положить у холодний гріб.
Замруть в тузі уста дівочі.
На тризні згірклим буде хліб.

... Усе мине на цьому світі, знаю.
У серці назавжди поселиться печаль.

Рабів до раю не пускають.
І на землі керує шваль...

21 лютого 2014 року

Це не тебе так палко я кохав.
І не тобі я квіти дарував духмяні.
Я в голові своїй намалював
Той образ жінки, що ніжніша лані.

Усе минуло враз, мов спала пелена.
Сказала ти: "Я іншого кохаю".
А навкруги сміялася весна!
А я потрохи помираю...

Усе мине: і розпач, і печаль.
Я більше покохать уже не зможу.
Минулого мені не жаль,
Майбутнього не матиму, о Боже.

Востаннє подивлюсь я в твої очі.
В сльозі застигне всесвіт ніжно.
Чекатимуть безсонні ночі.
А на душі вже буде сніжно.

... Це не тебе так палко я кохав.
І не тобі я квіти дарував духмяні.
Я в голові своїй намалював
Той образ жінки, що ніжніша лані...

23 лютого 2014 року

Ви з нами ще на цьому світі,
Я відчуваю подих ваш.
Не думали так рано помирати.

На Україну влаштували полювання.

З Кремля ці снайпери вціляють в нас.
У душу нашу і майбутнє.

Дав Бог сусіда, підлого і мстивого,
Якому мало і землі, й людських життів.
Від заздрощів й захланності ніяк не захлинеться.

Ти першою була, небесна сотне.
Та не остання жертва це, мабуть,
Бо не зупиниться з Росії підлий вбивця.

Молюсь за тебе, Україно!
Ти знаєш, що життя своє віддам,
Аби в віках ти процвітала.

Коли останній ворог згине на моїй землі,
Коли вже знатиму, що Україна вільна,
Тоді й до Бога можна мандрувати.

За вас, небесна сотне, буду мстити,
Щоб діти й внуки ваші знали,
Що даремною загибель ваша була.

... Ви з нами ще, на цьому світі,
Я відчуваю подих ваш.
Не думали так рано померати...

23 лютого 2014 року

Пливуть роки у сивому тумані.
В обмані та омані живемо.
Обдерті вічно й вічно гнані,
Смертельні трунки лиш п'ємо.

І труни вже пливуть до неба,
І відлітають душі в небокрай.
Крім України, іншої землі не треба,
Бо тут мені і пекло, й рай.

Не край мені, кремлівський волоцюго, серце.
Дітей моїх не убивай.
Зійдемося у смертельнім герці
І переможе тут сильніший хай!

Я на своїй землі, а ти чужинець.
Нема у тебе шансів на життя.
Отримаєш смертельний свій гостинець.
Не дочекаюсь я від тебе каяття!

Я знаю, в тебе діти є маленькі.
Я знаю, мати в тебе є, мабуть.
Не я прийшов до тебе – до моєї неньки
Ти прокладаєш свій кривавий путь.

... Пливуть роки у сивому тумані.
В обмані та омані живемо.
Обдерті вічно й вічно гнані,
Смертельні трунки лиш п'ємо...

23 лютого 2014 року

Я тебе відпускаю – лети!
Вільна птаха в нестримнім польоті.
Ще твої запізнілі листи
В скриньку падають, збиті на зльоті.

Я твоїх не читаю послань,
Бо в минулого інший вже почерк.
Та, кого мені Бог був послав,
У Коханні поставила розчерк.

Ти, мов час, все одно утікаєш.
Я тебе зупинити не в змозі.
Ти, мов час, все живе убиваєш –
І я падаю в сивій знемозі.

Ти минулого птах й майбуття.
Сьогодні сміється в імлі.

Не навчилися ми у життя.
Труп Кохання летить до землі.

... Я тебе відпускаю – лети!
Вільна птаха в нестримнім польоті.
Ще твої запізнілі листи
В скриньку падають, збиті на зльоті...

25 лютого 2014 року

Без Бога – дорога до храму.
Гріхами усіяний путь.
В молитвах згадаю я маму.
І сни мене в рай віднесуть.

Байдужість людину вбиває.
В заручниках ми Сатани.
Іще за життя помираєм,
Немов ті тупі барани.

Не можемо ніяк зрозуміти,
Навіщо на світі живем.
І ближнього нам не зігріти,
Й тепла від чужого ми ждем.

І все ж на далекій планеті
Деся є ідеальне життя.
Про нього не пишуть в газеті.
Його в сні побачить дитя.

І гірко до себе всміхнеться,
Бо знає: майбутнє – це сон,
Який дуже швидко минеться,
Немовби нема перепон

У Всесвіті, космосі, думці...
Пливемо на хвилях буття.
Ми всі на землі одnodумці.
Приречені ми на життя.

... Без Бога - дорога до храму.
Гріхами усіяний путь.
В молитвах згадаю я маму.
І сні мене в рай віднесуть...

20 березня 2014 року

Чи хочу я, щоб ти мене кохала?
Мабуть, вже ні. Всі спалені мости.
Душі моєї не спізнала.
Байдужість залишила ти.

Моє ти серце спопелила.
Я труп живий у цім житті.
Прошу тебе, благаю, мила:
Вже розійшлися всі путі.

Нам все одно не по дорозі.
Чому зустрілись - можна лиш гадать.
Життя, що я прожив в тривозі,
Загасне тихо в полум'ї багать.

Не повернеш минулого ніколи.
Й минулого кохання не вернеш.
Не загудуть вже мертві бджоли.
Даремно ти мене, кохана, ждеш.

Залиш мене. Ти вже раз залишала.
Ось просто так мене ти відпусти.
Чи хочу я, щоб ти мене кохала?
Мабуть, вже ні. Всі спалені мости...

20 березня 2014 року

Уже весна. Зими не буде.
Ну, буде - але десь, колись.
Усміхнені щасливі люди -

І радість ця летить увись.

Та небо ще похмуро гляне.
Немовби каже: "Не спішіть...".
Загорнемо ми правду в глянець –
Аж Бог шепоче: "Не смішіть!".

Пташки пісні сумні співають –
А нам в душі вже рай давно.
Майбутнього свого не знають
Оті, що все своє життя сприймають
Немов старе-старе кіно.

І я сміюсь назустріч сонцю.
Та погляд все ж іще сумний...
Ледь-ледь прочинене віконце –
В Європу шлях такий складний.

А тут москаль іще лякає.
І кнопка ядерна у них.
Дух справедливості витає,
Та голос розуму вже стих.

Весна надій і сподівання.
Планета в космосі летить.
Врятують світ Краса й Кохання.
Ну, а життя – всього лиш мить.

Хтось спалахне і вмить зотліє,
А хтось красиво проживе.
Ще ненароджений – зомліє,
Іще не вмерлий – прокляне.

... Уже весна. Зими не буде.
Ну, буде – але десь, колись.
Усміхнені щасливі люди –
І радість ця летить увись...

30 березня 2014 року

Мені від тебе вже не треба
Ні поцілунків, ні дзвінків.
Лечу приречено до неба
В сум'ятті Божому віків.

Усе в житті минає швидко:
Лиш народився – вже вмирай.
За горизонтом тьму не видно,
Ми бачимо лиш світлий рай.

15 квітня 2020 року

Від кохання – солодкі спомини
І твої золоті слова:
"Я приїду до тебе на поминки,
Якщо буду сама жива".

Помирає кохання заживо –
І немає йому вороття.
Смерті інших не зауважимо.
Цінувати не вмієм життя.

Більше плотських утіх – менше Бога.
Без кохання живе християнська любов.
І до неба все важче дорога.
П'єм вино, мов Ісусову кров.

Вік кохання короткий – я знаю.
В поцілунках минають роки.
Лиш здоров'я міцного бажаю
Й кришталевого щастя ріки.

... Від кохання – солодкі спомини
І твої золоті слова:
"Я приїду до тебе на поминки,
Якщо буду сама жива"...

15 травня 2014 року

Ми проґавили нашу вічність
На безмежній оцій землі.
Не вступити нам двічі до річищ,
Бо чужі ми всі тут, не свої.

Заколисує космос нас зорями.
Затуманить Чумацький шлях.
Над степами летить неозорими
Майбуття наш омріяний птах.

Перервала вагітність історія.
Не народить вже вдруге Любов.
Ми помилки земні все повторюєм.
Не водиця з жил плеться, а кров.

В нас немає минулого доброго.
Лиш воюєм за волю завжди.
Замість люду веселого й гордого
Бачиш погляд підступного ти.

Лиш шукаємо щастя за землями,
Де ніколи й ніхто не бував.
І пишаємось казками древніми,
Що у нас лютий ворог забрав.

Ми самими собою не будемо.
Їм не стати такими, як ми.
Ми історію в пам'яті згубимо
Й не напишем в майбутнє листи.

... Ми проґавили нашу вічність
На безмежній оцій землі.
Не вступити нам двічі до річищ,
Бо чужі ми всі тут, не свої...

11 червня 2014 року

Якось,
Коли тебе ще не було на світі,
А я кохав іншу жінку,
Ти з'явилася до мене уві сні.
А я ще здивувався:
Що, мовляв, ця жінка тут робить?
Ти вже тоді, ненароджена,
Поселилась у моїй голові та серці
Й дала знати,
Що обов'язково з'явишся у моєму житті.

Зараз,
Коли я тебе кохаю,
І ти це знаєш,
Я хочу, щоб ти з'явилася до мене хоч уві сні.
І щоб я не дивувався:
Що, мовляв, ця жінка тут робить?
Але ти не приходиш до мене - ні у сні, ні наяву,
Хоча поселилась у моїй голові та серці.
Може, це знак,
Що нам вже не бути разом у цім житті?

Потім,
Коли я тебе не кохатиму,
І ти це відчуєш,
То знову з'явишся до мене уві сні, зраджена й забута.
Я вже не здивуюсь:
Що, мовляв, ця жінка тут робить?
Я вже знатиму, що колись
Ти вже поселялась у моїй голові та серці.
Я знаю,
Що ми марно з'являємось один одному у сні та в житті...

12 червня 2014 року

То дощ, то сонце... Сонце - й знову дощ.
Прийшли - із неба. І пішли - у небо.
Життя - таке коротке, що не знаєш,
Коли воно почалось і коли скінчиться.

І знов людина Богом на землі
Себе вважає, грішна і розпусна.
Життя забрати може, не мигнувши оком.
А Бог лиш випробовує на міцність нас.
Як важко істину засвоїти просту:
Життя не дав нікому – й забирає його не смієш.

"Життя безцінне", – кажемо й не знаєм,
Що ціну за життя вже заплатили.
Нам дали шанс: потрапить в пекло а чи в рай,
Та змарнували шанс, не зрозумівши, що таке життя.
Яка ж вас мати народила, хлопці,
Коли стріляєте в живу мішень?
Які вас вчителі учили в школі,
Що не засвоїли людську мораль?
Як жінка покохати вас могла,
Що не помітила диявола в людині?

Війна не має ідеалів та ідеологій.
Це просто купка збанкрутілих ідіотів
Так гроші заробляє на життях.
Молитви наші Бог сприймає мовчки.
На міцність випробовує Господь.
Чи здатні ми життя покласти за людину?
Чи знищити готові лиш за те,
Що хтось не так сказав і подивився косо й хижо?
... То дощ, то сонце... Сонце – й знову дощ.
Прийшли – із неба. І пішли – у небо...

14 червня 2014 року

Пробач мені, що я живу,
А ти – в Небесній сотні.
Я знаю, забирає Бог найкращих.

І знову повернувся дощ.
В душі спадала спека.
На небесах, здавалось, все спокійно.

Вони прийшли рубать калину,
На клапті дерти вишиванку.
Релігія в них – автомат.

Молитися Кремлю і мавзолею,
А ще гидкому карлику-їуді –
Так вимирає нація імперська.

Це так мені в вухах дзвенить?
Чи так набатно кличе Україна,
Щоб захистили її тіло й душу?

А ти піднявся у весь зріст,
Щоби прикрити Київ.
В майбутнє цілив снайпер.

В холодні губи тебе цілує
Не дівчина – старенька мати.
Минулого нема у неї.

У небі згасла зірка ще одна,
Що начертала у безсмертя шлях.
Ми йдем на схід. Тремти, Москва!

21 червня 2014 року

Чи я люблю тебе, не знаю.
Чи ще кохаю я тебе?
Душа летить собі до раю,
А тіло в пекло ще гребе.

Мені так боляче, одначе,
Неначе не моє життя.
Багато захотів, юначе.
Повів себе, немов дитя.

Вона ж цариця, королева.
Їй чоловіка подавай.
Із кролика не вийде лева,
А хліб – не завжди коровай.

Леліяти таких потрібно
Не раз-у-раз, а кожну мить.
А так ти виглядаєш дрібно,
Що хочеться аж вовком вить!

Її краса - це біль фантомний.
Це тіло, що безсмертним є.
Впади до ніг, раб непритомний,
Який повітря їй псує.

За що ти взявся, о, нікчемо?
Кого здолати захотів?
Не по зубах ця теорема.
Не вистачить любовних слів.

І ось тоді, коли змирився,
Бо зрозумів марноти суть,
Об стінку головою бився,
Щоб душеньку її збагнуть, -

Вона прийшла, шалено щира,
Сама в собі суцільний біль.
Прийшла просить у мене миру
І всипала на рани сіль.

Я вже не знав, що мав робити.
Усе, здавалося, мине.
Ну як таку не любити?
І не кохати як тебе?

22 червня 2014 року

Я заблукав в своїм коханні.
Зайшов не знати вже куди.
А, може, спогади це ранні?
А, може, погляд з висоти?

І все ж лечу сліпий, мов птаха.
Не зупиняйте мій політ!

"Вмер від кохання, бідолаха", –
Сказала ти через сто літ.

Тоді кохання вже модерне
Запанувало на землі.
Навіки зникли жовч і нерви.
Сердець вогонь згорів в імлі.

Ввімкнув екран – кохана рядом.
Натиснув кнопку – згасло все.
У всесвіті – земний порядок.
І космос спокій лиш несе.

Та ця любов космічна – штучна.
Давно кохання відцвіло.
Можливо, жити стане зручно.
Любовні драми – лиш в кіно.

А ми кохали – як востаннє.
Немов прощались навіки.
І почуття зів'яло раннє,
І цвіт віднесло до ріки.

Не смійся з нас, прошу, потомче!
І не порівнюй те, що є.
Безжальний час усе потовче.
Моє кохання – це моє.

... Я заблукав в своїм коханні.
Зайшов не знати вже куди.
А може, спогади це ранні?
А може, погляд з висоти?...

24 червня 2014 року

Ти в мене єдина. Остання.
Я ніжно шепочу тобі,
Що ти незбагненна тайна –
В огні не горить і не тоне в воді.

Твоє золотаве волосся
Тріпоче на моїй щоці –
Немовби пшениці колосся
У сиво-туманному молоці.

Я знаю: ти поруч, кохана,
Хоча ти за тисячу літ.
Ти завжди єдина. Жадана.
До тебе стрімкий мій політ.

І ми обіймаємось палко
У всесвіті грішнім оцім.
Щось бреше лукава гадалка
І каже: казенний жде дім.

Та наші серця вже в в'язниці.
І це добровільно, повір.
В твоєму полоні, в темниці
Сидить найгрізніший твій звір.

Схвильовано голову схилить
І руки воздасть до небес.
"Кохаю тебе, любий, милий".
І я – найвірніший вже пес.

Ми двоє лише на цім світі.
Блукають сліпії роки.
Кохання щасливії миті
Із нами завжди – навіки.

... Ти в мене єдина. Остання.
Я ніжно шепочу тобі,
Що ти незбагненна тайна –
В огні не горить і не тоне в воді...

24 червня 2014 року

Уже зима на скронях поселилась.
І вуса в сніг занурились давно.

Та вчора ти мені приснилась.
Дививсь, немов старе німе кіно.

У ньому ми були такими молодими,
Що аж позаздрив сам собі.
Як швидко промайнули зими.
Як загубились ми в юрбі.

Це ж скільки літ уже минуло,
Коли востаннє цілувались ми?
Смертельним холодом війнуло.
Війнуло подихом зими.

А в юності лиш літо бачиш
І весни шепіт чуєш день і ніч.
Якби ти знала, що для мене значиш.
Якби ж вернути зустріч віч-на-віч.

Сім'я у тебе. Й в мене внуки.
І кілометрів заметіль.
Ти плачеш, знаю, від розлуки.
Й мене не відпускає біль.

Життя мине, як добра казка.
Добро перемагає Зло.
На все для нас є Божа ласка.
Разом нам бути не повезло.

В наступному житті зустрінемося з тобою.
Знов будем молоді, як і колись.
Одружимося, звичайно, ми весною.
Думки мої летять увись.

... Уже зима на скронях поселилась.
І вуса в сніг занурилися давно.
Та вчора ти мені приснилась.
Дививсь, немов старе німе кіно...

24 червня 2014 року

І полетять в тривожну літню спеку
Мої розхристані думки.
А замість раю на землі ми маєм пекло
Й забутих мрій порожнії сумки.

На чорновик життя наше не схоже.
Все пишеш начисто, лиш висунеш язик.
Пів-людства ставиться вороже
До тих, хто творчо мислить звик.

Чиї слова – Диявола чи Бога –
Народжуються в п'яній голові?
Удаль біжить стрімка дорога.
Ввижаються вуста твої.

Я жив для того, щоб тебе побачить.
Почути ніжний шепіт твій.
Все інше – тло, яке ніщо не значить,
Бо кожний день йдемо на бій.

Життя у смерті забираєм.
Здолаємо її колись.
Свого майбутнього не знаєм.
Мені ти кажеш: "Помолись".

І я молюсь за Україну,
Степи, і гори, і поля,
Що перетворює в руїну
Осатаніла москальня.

Ми не останні на планеті.
Іще буятиме життя.
Колись у сивім Інтернеті
Знайдуть поезій каяття.

... І полетять в тривожну літню спеку
Мої розхристані думки.
А замість раю на землі ми маєм пекло
Й забутих мрій порожнії сумки...

24 червня 2014 року

Ти не встигла сказати мені, що могла.
Не схотіла. Забула. Лінилась.
Смерть збирає свої урожайні жнива.
Ми без бою здаємось на милість.

Я соромивсь сказати: "Кохаю тебе...".
Може, ти здогадалась, одначе.
Вітер душу між хмари несе
І співає щось щире козаче.

Боже мій, мало треба, аби
Не псувати життя найріднішим.
Ми ж, немов ті мерзенні раби,
Тишком-нишком забились у ніші.

Кожний має закуток і хату свою,
Ніби сам на планеті господар.
Можна виграти війну і загинуть в бою,
Бо життя свого сам ти володар.

Ти воскреснеш колись на скрижалях небес.
Справедливості марно чекати на світі.
Бреше ворог на тебе і з буди задрипаний пес.
Живемо на могилах зів'ялих вже квітів.

Намагаюсь ввібрати у себе усе,
Що не встиг, не зумів, не побачив.
Вітер душу між хмари несе.
Я собі й вам усім вже пробачив.

Може, й справді даремні слова?
Зашифровано все у краплині води.
Правду знає поважна і мудра сова –
І мовчить, щоб не кликати біди.

... Ти не встигла сказати мені, що могла.
Не схотіла. Забула. Лінилась.
Смерть збирає свої урожайні жнива.
Ми без бою здаємось на милість...

25 червня 2014 року

Ти була в вишиванці і джинсах.
Молода і красива. Вогонь!
І дивилися скося старі:
Як, мовляв, так вдягнутись могла?

Не зажили ще рани на спині.
"Беркут" бив на Майдані жорстоко.
Ти вагітна була. Доньку вбили
Ці фашисти у лоні твоєму.

Чоловік під Слов'янськом загинув
Ще під час перемир'я дурного.
Все забрали у тебе фашисти,
Що з Москви в Україну прийшли.

В тебе сліз вже нема на обличчі.
Зачерствіла на вітрі душа.
Ті, хто гасла кричать, остогидли.
Задоволені ситим життям.

Цілувала ти в лоб чоловіка.
Він всміхався і в труні лежав.
Шепотіли старі. Ти не чула.
Ти хотіла забути усе.

Небо плакало. Дощ йшов сердитий.
І зіщулилось серце твоє.
Ти так Бога просила про щастя.
Та нікчемним вже стало життя.

А священик читає молитву.
Машинально ще хрестяться люди.
А тобі все здається, що зараз
Чоловік твій устане з труни.

Як кохались ви, ніби востаннє
Кожний день був для вас, кожна ніч.

Як вам заздрили подруги й друзі
І не вірили в чисту любов.

Про дітей як ви мріяли й внуків.
І про щастя для себе і світу.
І про радість вселенську від Бога.
Про здоров'я родини й батьків.

Всі живі. Тільки вас вже немає.
Чоловік твій у труні лежить.
І у тебе дітей вже не буде.
Без майбутнього житимеш ти.

Сонце вийшло з-за хмар ненадовго.
І замучилось плакати небо.
Лиш старі все дивились на джинси.
Вишиванці, мовляв, ой, не личать.

Ти стояла сумна і красива.
І ніхто воскресити не в силі
Твою донечку і чоловіка,
Душу й серце, що вмерли також.

Ти молилася Богові щиро.
Ні про що вже Його не просила.
Ти не знала, як житимеш далі.
У тобі уже вмерла любов.

... Ти була в вишиванці і джинсах.
Молода і красива. Вогонь!
І дивилися скоса старі:
Як, мовляв, так вдягнутись могла?..

2 липня 2014 року

Будь ласка, повернись до мене.
Хоча б у сні, не наяву.
Я ніжно пригорну до себе
Мою кохану, дорогу.

Не відпущу з своїх обіймів.
Вже будем разом навіки.
І оминуть нас грізні війни,
І ревності, й дурні думки.

Як мало тій людині треба.
Кохати і коханим бути.
Лише у щасті є потреба
І щоб про радість не забудь.

Спокус на світі є багато.
Не розплескай своє життя.
Щоб довго жили мама й тато.
Щоб чесним було каяття.

Щоб внуки радували щиро.
Щоби пишались ви дітьми.
Земля щоб повнилася миром.
І не було би щоб війни.

Не понесеш собі в могилу
Палаци, гроші, коханок.
Кохай єдиную кохану.
Танцюй свій праведний танок.

Неси свій хрест поважно й гордо.
І гідно покидай цей світ.
Щоб зупинити ворожі орди
І перед Богом дати одвіт.

... Будь ласка, повернись до мене.
Хоча б у сні, не наяву.
Я ніжно пригорну до тебе
Мою кохану, дорогу...

6 липня 2014 року

Від сьогодні ти вже заручена,
Мов закручена у спіраль.

Як божественно ти засмучена!
І з очей не зникає печаль.

Ці заручини - наче поминки:
Ані усмішки на лиці.
О, кохана, люблю ці родимки -
Ніби сонечка на щоці.

Ти батькам все ж не сміла відмовити.
Не кохаєш цього бугая.
Тепер душу твою поневолити
Хоче вся його грізна рідня.

Полетіли зі мною, сонечко,
В далі дальнії до небес!
Ось відчинене вже віконечко.
Скавуть вірнопідданий пес.

Все життя скутий він ланцюгами,
Немов раб, що за їжу живе.
Люди стали для нього катами.
Час зворотно у небі пливе.

Дві нещасні душі на подвір'ї.
Веселяться-гульбаниють усі.
В золотому живеш Межигір'ї.
Та сумує лише твій сусід.

Я сумую, кохана, єдина.
Погляд твій затуманився вдаль.
І коли вже скінчиться ця днина?
І чому так майбутнього жаль?

... Від сьогодні ти вже заручена,
Мов закручена у спіраль.
Як божественно ти засмучена!
І з очей не зникає печаль...

17 липня 2014 року

Ти відвикнеш від мого голосу,
Від моїх телефонних дзвінків.
Не дозріти пшеничному колосу
Від розхристаності віків.

Ти убила мене, мов той снайпер,
В серце вціливши влучно моє.
І зварганить своє копірайтер,
Що моралі у душу плює.

Не зустрілися ми – й не зустрінемося.
Розійшлися в безмежжя шляхи.
Та нікуди від себе не дінемося,
Бо й дорослі – ми все ж дітлахи.

Це дитяче дивацтво – в природі.
У твоїй, у моїй, і у всіх.
Ген дитинства є в кожному народі.
В нас дитячого повний є міх.

Ти силкуєшся бути серйозною
І назавжди від мене втекти.
Знаю, трошки ще будеш нервозною.
І стервозною будеш ще ти.

Паралельні шляхи не стикуються,
Хоч і є паралельні світи.
Наші душі ніяк не римуються.
В паралельному світі вже ти.

Ми зустрінемося деś в Задзеркаллі.
Будем іншими. Зараз – не час.
На любовному нашому ралі
Будуть всі – лиш не буде нас.

... Ти відвикнеш від мого голосу,
Від моїх телефонних дзвінків.
Не дозріти пшеничному колосу
Від розхристаності віків...

19 липня 2014 року

Скибка хліба, намащена медом.
Зверху – долька лимона.
По горло накрилась гарячим пледом
Моя поліська Мадонна.

Ти дивишся боязко, ніби востаннє.
Немовби втрачаєш мене назавжди.
Птахів щебетання сонячно-раннє
Удень змиває всі негаразди.

Я рвучко плед зірву з твого тіла –
І ти вся зіщулишся, ждучи удару.
Яка ти беззахисна, мов хмарка біла,
Не відчуваєш вогненного жару.

Беру на руки Боже творіння.
Тебе зацілую до млосного болю.
Сьогодні в нас тіла й душі воскресіння.
Гріхи я останні з тобою замолю.

Кохання змиває останні бар'єри.
Чуттєвості ріки заллють береги.
Досяг я любовного піку кар'єри.
Будь ласка, кохання моє збережи.

Зігрілась кохана – і страх вже зникає.
Ти сонячна відьмочка щастя.
Кохання безмежне, кордонів не має.
І нам все на світі удасться.

А дощ за вікном і в душі не вщухає.
І сонця бракує серцям.
Поліська Мадонна так щиро кохає
Й готова молитись живим ще мерцям.

... Скибка хліба, намащена медом.
Зверху – долька лимона.
По горло накрилась гарячим пледом
Моя поліська Мадонна...

22 липня 2014 року

Як хочеться самотнім бути,
Щоб вже нікого не кохати.
Щоби тебе навек забути
І до Кохання не вертати.

Спокійно жити – не тужити,
Не думати про щось вселенське.
Всі почуття в собі убити,
Бо все ж життя не зовсім кепське.

Впіймати рибку ув озерці.
Засмажитись собі на сонці.
Щоб біль любовний не щемів у серці.
Щоб зайчик сонячний з'явивсь в віконці.

Не зачіпай мене, будь ласка.
Дзвінків і слів твоїх не треба.
Нехай хоч раз здійсниться казка.
Нехай спокійно відійду до неба.

Та й ти скоріш мене забудеш.
Потреб в розмовах вже не маєш.
Сама не знаєш, чи ти любиш.
Кохання іншого шукаєш.

Все, що зробила ти зі мною,
Колись до тебе повернеться.
Й суцільною уже тугою
Вся твоя радість обернеться.

Все, що забрала, не принесе
Тобі ні щастя, ні спокою.
О, королівно, о, принцесо,
Тож зжальсь, благаю, наді мною!

Але безжальна ти, одначе,
І знов до мене повертаєш.

Я чую, серце твоє плаче,
Бо знову ти мене кохаєш.

... Як хочеться самотнім бути,
Щоб вже нікого не кохати.
Щоби тебе навік забути
І до Кохання не вертати...

27 липня 2014 року

Я для тебе невелика втрата.
Ти кохаєш іншого тепер.
Це була публічна страта.
Я живий, але вже вмер.

Я для тебе став лиш епізодом.
Ти для мене – мало не життя.
Ти цілим командуєш вже взводом
Мужиків, що виють на буття.

Як усе щасливо починалось.
Та однакові твої слова.
Посмішки подібні роздавала.
Мудрою здавалась, мов сова.

Біль стає смішним, бо я вже знаю,
Що заручником я був твоїм.
Мабуть, я тебе вже не кохаю.
Ми на лінії вогню стоїм.

Важко я поранений коханням.
Легко з нього вийшла ти давно.
З іншим звечора до рання
Крутиш звичне ти кіно.

Що ж, бувай здорова! Знаєш,
Все, що скажеш ти тепер, –
В те не вірю. Лиш за себе дбаєш,
Я ж для тебе вже помер.

І смішним кохання теж буває.
І болючим, і сердитим теж.
Тільки ти, кохана, не знаєш –
Також від кохання ти помреш.

Хоч життя триватиме ще трохи,
Та раніш закінчиться любов.
І закохані й щасливі лохи
В твій капкан потраплять знов.

... Я для тебе невелика втрата.
Ти кохаєш іншого тепер.
Це була публічна страта.
Я живий, але вже вмер...

29 липня 2014 року

Спека висмоктує соки останні.
По тілу біжать ручаї.
Співають закохано пташечки ранні.
А люди байдужі ганяють чаї.

Природа приречено зачаїлась,
Немовби чекає на світу кінець.
Війна заклопотана. Ще не наїлась.
Їй сниться кривавий вінець.

Підемо з тобою до танцю, кохана.
Від смерті втікаємо ми.
Нащадки кривавого тюркського хана
Протриматись хочуть аж до зими.

Воліє брехати у космос Росія.
Заковтує підло Донбас.
І наша від прадіда щирого мрія
Ніяк не здійсниться для нас.

Нас знищити хочуть, зрубати коріння.
Щоб сліду не було зовсім на землі.

Щоби не зродилось нове покоління.
Щоби Україна розтала в імлі.

Не маємо права вмирати сьогодні,
Допоки існує ця клята орда,
Допоки тримати ми зброю ще годні,
Мета в нас лише є одна:

Чужинців погнати в далекії далі.
Не сміють топтати нам землю вони.
Московське криваво-убивчєє ралі
Назавжди зупинять вкраїнські сини.

... Спека висмоктує соки останні.
По тілу біжать ручаї.
Співають закохано пташечки ранні.
А люди байдужі ганяють чаї...

2 серпня 2014 року

"Як ти?" – запитала у тебе.
"Живий ще", – мені відповів.
Молитва летить аж до неба,
До сущих у світі богів.

Благаю єдиного, Боже,
Щоб жив мій вояк, чоловік.
Звільнити Вкраїну він зможе.
Звільнити Вкраїну навек.

Багато, повір, нам не треба.
Лиш жити на власній землі.
Щоб дощ падав свіжий із неба.
Щоб щастя буяло в імлі.

Кохались щоб хлопці й дівчата.
Щоб діти були у батьків.
Сміялися щоб немовлята.
Не було згорьованих вдів.

Це ж так небагато, о, Боже,
Прошу я у тебе тепер.
Війна більше хай не тривожить.
Юнак ні один щоб не вмер.

Можливо, мене Ти не чуєш.
Випробувань мало ще нам.
О, доле! Життями марнуєш!
Чи мало тобі людських драм?

У полі під небом лежали
Розтрощені долі людські.
А матері вдома не знали –
Синів що побачать в труні.

... "Як ти?" – запитала у тебе.
"Живий ще", – мені відповів.
Молитва летить аж до неба,
До сущих у світі богів...

17 серпня 2014 року

Безсонні ночі довгі, немов Чумацький Шлях.
Сувій думок розплутую повільно.
Повісивши сумління на іржавий цвях,
У часі й просторі себе я почуваю вільно.

Годинник цокає в кімнаті уночі.
Удень його не чути зовсім.
Від твого серця загубив ключі
Й живу на світі цім, нужденнім й босім.

А спогади все тягнуть вниз.
Минулого не спалиш у багатті.
Майбутнє підкидає хмиз.
Вмирають бідні та багаті.

І несподівано в чужі заносить сни.
В мої також вдираються нахабно.

Чуже з життя свого жени,
Хоча воно так кличе звабно.

Переплелось на світі все давно –
Добро і Зло, Брехня і Правда.
Керує світом все якесь лайно.
І вимирає благородна панда.

Палає схід в російському вогні.
Все більшає на світі вдів і сиріт.
На світі білому ми лиш одні.
І нині в космос наш останній виліт.

О, Боже! Вимкни цю війну навік,
Ці телевізори, москальські новини!
Вже народився мудрий чоловік.
Він не дозволить Україні брать на кпини.

... Безсонні ночі довгі, немов Чумацький Шлях.
Сувій думок розплутую повільно.
Повісивши сумління на іржавий цвях,
У часі й просторі себе я почуваю вільно...

20 серпня 2014 року

І сніг колись білішим був,
Й вода була мокрішою.
Твій поцілунок не забув,
Хоча ти стала іншою.

З тих пір пройшли уже роки,
Вже й внуки підростають.
І постарішали думки,
Що спокою не знають.

Колись світ кольоровим був.
А нині – чорно-білий.
Твій поцілунок не забув –
З морозу зледенілий.

А потім губи я зігрів
В солодкий поцілунок.
Усмішку лагідну зустрів
І теплих слів пакунок.

Слова всі перейшли у сни,
Тоді ще кольорові.
І наші підросли сини.
Аби були здорові!

Співали веселіш пташки
Колись в моїм дитинстві.
Цікавіші були книжки.
А нині – все на вбивстві.

І поцілунків вже таких
Ніколи не відчую.
І радощів простих, земних
В уяві не маюю.

... І сніг колись білішим був,
Й вода була мокрішою.
Твій поцілунок не забув,
Хоча ти стала іншою...

20 серпня 2014 року

Відболіло літо, осінь задощила.
Защеміло в серці відчуття біди.
Ти вже не зі мною, хоч і далі мила.
Не знайду ніколи вже твої сліди.

Над землею небо нависає грізно.
Нам з тобою разом не судилось бути.
Обійму я міцно, поцілую ніжно.
Ти ж мене, кохана, прощу, не забудь.

Ми з тобою, мила, осінь полюбили.
Це була кохання незабутня мить.

Ти мені казала: "Ми навіки, милий!".
Нам тоді здавалось: будем разом жить.

Відчуття нещастя в серці зародилось.
І дощі осінні холодом січуть.
А на світі білім вмить усе змінилось –
І роки кохання геть від нас ідуть.

Поселились в серці туга і неспокій.
Завиває вітер у нічній пітьмі.
А в очах коханих бачу німий докір.
А в очах читаю: милий, будь біді.

Осінь плаче тужно, мов мале дитятко.
Заспокою милу піснею дощу.
Ти заснеш смиренно, миле ангелятко.
Я тебе нікуди вже не відпущу.

Я прокинусь зранку – а тебе не буде.
Жовте листя сумно падає з дерев.
Це осіннє щастя серце не забуде.
Та змиривсь зі смертю войовничий лев.

... Відболіло літо, осінь задощила.
Защеміло в серці відчуття біди.
Ти вже не зі мною, хоч і далі мила.
Не знайду ніколи вже твої сліди...

1 вересня 2014 року

Я ще повернуся на землю дощем.
І снігом сюди повернуся.
Лиш ти не відчуєш солодкий цей щем,
Бо в тебе я вже не влюблюся.

Заплаче матуся іще не одна
Над тілом убитого сина.
Ми чашу гірку цю доп'ємо до дна.
І все-таки встоїть моя Батьківщина!

Російські фашисти знайдуть свою смерть
Під зоряним небом Донбасу.
Двохсотим вантажем, наповнені вщерть,
Поїдуть машини у Рашу.

А мами російські у хлопців теж є.
І виплачуть очі до скону.
Чужого не треба – бороним своє.
За волю – від Сяну до Дону!

Чекаєш, допоки ми прийдемо в Кремль,
Убогий фашист Ліліпутін?
Ти сієш в Європі жахіття і смерть.
Та здохнеш, паскудо, син сукін!

Це наша земля, українська земля.
І ми захищаєм Європу.
Фашисте російський, ти згинеш, мов тля,
Й загубиш свою Азіопу.

Російській імперії крах вже прийшов.
Ічкерія вільною стане!
З мечем в Україні ти смерть тут знайшов.
За волю й Росія повстане!

... Я ще повернуся на землю дощем.
І снігом сюди повернуся.
Лиш ти не відчуєш солодкий цей щем,
Бо в тебе я вже не влюблюся...

12 вересня 2014 року

Я багато кохав.
Це не гріх, це не гріх.
Гріх – коли не кохаєш. Я знаю.
Вже не листя паде –
Перший сніг, білий сніг.
Перед смертю я знову кохаю.

Замело вже давно
Всі до щастя сліди.
А я вперто іду по дорозі.
Не шукай ти мене,
Вслід за мною не йди.
Лиш зустрічай на своєму порозі.

А якщо не прийду,
Загублюсь у світах –
Значить, втратив в пітьмі я дорогу.
Деся минуле моє
Ти знайдеш в молитвах.
Не побачив я смерті з-за рогу...

1 жовтня 2014 року

На самоті з собою,
Ув урвищі віків
І вічність зупинилась в часі.
З минулого давно
Не жду твоїх листів.
Лиш хмари закружляють в вальсі.

Так холодно мені.
Із серця цідять кров.
Я бачу вже майбутнього дороги.
Деся тліє в далині
Маленька ще любов.
Вже кличуть нас до себе боги.

Я взяв – і полетів.
Лиш крила сумно склав.
Буть ангелом в душі – нестерпно.
Ніхто ще не любив.
Ніхто ще не кохав.
І в пам'яті сумління все затерпне...

1 жовтня 2014 року

Мене у сні кусали собаки.
Вони здорові були, як коні.
А потім бачив: скакали макаки.
Лиш ранок розвіяв кошмари ці сонні.

А потім мене ще змія кусала.
І ти сміялась, немов божевільна.
Дитина солодко груди смоктала,
А мати щасливо ридала, що вільна.

А потім хмари на землю упали.
І сонце вмить зникло, ніби не було.
Так мало щастя з тобою ми мали.
І навіть це ти уже забула.

2 жовтня 2014 року

Щастя, мабуть, пам'ятати не треба.
Якщо воно було, то вже пропало.
Навряд чи виникне в тебе потреба
Вернутись до того, чого було мало.

Вперед ми лиш дивимось, мов навіжені.
Минуле, їй-Богу, уже не цікавить.
Роки промайнули, мов пси ті скажені,
І їх навіть всує ніхто не похвалить.

В думках про минуле мене вже немає.
Що рано почалось - то швидко скінчилось.
І лиш Господь Бог достеменно це знає,
Що зникле усе нам колись та й наснилось.

2 жовтня 2014 року

Не клич мене. Тебе я вже не чую.

В кохання-шмату витерла ти ноги.
Між зорями я вже мандрую.
Далекі вже мені твої тривоги.

У світі паралельному кохання
Простіше набагато все і щиро.
Нема тут довгої розлуки і прощання
Й не пахне смертю, мов дурманом, миро.

Я з зір далеких вже тебе не бачу –
Людей і землю так сховали хмари.
Радій за мене, бо я вже не плачу –
Спокійно лиш сприймаю Божі дари.

2 жовтня 2014 року

Не зустрілися ми на цій грішній землі.
Нам нема вже про що говорити.
Я розтанув сьогодні у ранній імлі.
А тобі ще зоріти й зоріти.

Твого тіла тепло я з собою забрав.
У долонях хай ніжно хлюпоче.
Жаль, що мало кохання зазнав.
Та життя і багато не хоче.

Вже світанки давно відцвіли,
Мов в тумані казкове весілля.
Як захочеш – спитай ув імлі,
Де закопане в землю чар-зілля.

2 жовтня 2014 року

Життя – це дар. Та розумієш так,
Коли вже пізно щось змінити.
Повзеш назад, немов той рак,
А міг щасливо в світі жити.

Радіти кожному ти дню
Приречений був, любий друже.
І оду величі життю
Співать щодня, мій славний муже.

Лиш ти прийшов – і вже ідеш.
Нема потреби далі жити.
А потім півмільярда років ждеш,
Щоби вже байдиків не бити.

Та пам'ять при народженні зника.
При смерті теж щезає вдруге.
І правди суть людина уніка.
Не спертись на плече чиєсь упруге.

Прийду я знов крізь хмару літ –
Зустріти щоб тебе нарешті.
Ти привітаєш мій приліт
Й зрадієш швидкоплинній смерті.

Блукатиме в пітьмі душа.
Шукатиме собі подібних.
І знов в політ вона руша,
Бо не знайшлося рідних, гідних.

Я погляд твій закарбував.
Мені так спокійніш на серці.
А те, чого я ще не знав –
Лежить собі на самім денці.

Я чашу вип'ю всю до дна
І проковтну твої образи.
В моїм житті ти лиш одна.
Мов квітка – без води і вази...

2 жовтня 2014 року

Заколишу тебе, мов дитину,
І полину думками у рай.

Разом будемо ми до загину.
Ти про це, моя милая, знай.

Душу я тобі вже розтривожив.
Серце в грудях, мов дзвін, гучно б'є.
Мов конячку, тебе я стриножив.
І гніздечко кохана в'є.

Та прокинувся я у тривозі.
Зорі ясно світили з небес.
Коні мирно паслись при дорозі.
Лиш один, що у яблуках, щез.

Ти його осідлала, підступна.
І помчала у дальні далі.
А до мене прийшла вже наступна.
Хай сховаються різні Далі.

Я триножить тебе вже не стану.
Волю повную дам я тобі.
Як в обіймах я з іншим застану –
Зробиш гірше сама лиш собі.

Знову сон аж під ранок десь зморить.
Повернулась колишня моя.
Щось спросоння до мене говорить
З неба ясного пізня зоря.

2 жовтня 2014 року

Я б так хотів, щоб ти мене кохала
І жить без мене не могла.
Або щоб взагалі мене не знала,
Без мого обійшлась тепла.

Я б так хотів тебе поцілувати,
Щоб на землі розцвів вже рай.
Чи краще все ж тебе не знати?
І ти про мене теж не знай.

Коли ми випадково стрілись
В твоєму чи моєму сні,
Нам любощі майбутнього наснились
Не знаю вже в якій весні...

Будьмо разом до скону й загину,
Поки смерть не розлучить всіх нас.
Ноги довгі за плечі закину
Й побіжу доганяти я час.

Він прудкіший за думку людини.
Наздогнавши його, не помреш.
Біжимо! В милі струджені спини.
Час втікає, а ти лиш повзеш.

Він сміється над нами, дурними.
Виклик часу – суєта суєт...
Та не здатен він стримати рими.
Бо лиш часом керує поет.

Ми народились на одній землі,
Та в паралельних світах живемо.
Для мене кохання – святе.
Для тебе – забавка смішна.

Ця родимка ніжна на правій щоці –
Мов знак, щоб забути про все.
Світи паралельні плодяться, мов кролики, –
І родимки теж у красивих жінок.

Я очі заплющу й нічого не бачу.
Але ти існуєш, я знаю про це.
В твій світ паралельний потрапити хочу.
А ти в мій так просто заходиш уже...

ЗАПОВІТ ШЕВЧЕНКА

Як важко дихати. А ще ж бо не старий...
Та щось стискає груди до нестями.
Немов летиш у прірву – і востаннє
Ще дивишся на божевільний білий світ.

Немає сил, щоб витримать наругу.
Неначе змовилося все проти мене.
Слова читають, але їх не чують,
Лиш глупу похвалу мені співають.

Сміються, що пророчу Україні
Я смерть в огні, неслав'і і прокльонах.
Я й сам не знаю, звідки це у мені взялось.
Немовби хтось водив рукою на папері.

Е, ні! Брешу. Наснилось це мені.
Й вогонь наснився у лиху годину.
Ніяк не міг прокинутись тоді.
Пашіло тіло. І душило горло.

Це знак мені був з неба. Я вже знаю.
Але чому? Щоби і після смерті
Не знала спокою моя душа,
Бо час назад не потече ніколи?

Я увібрав в собі весь біль і всі страждання,
Минуле, сьогодення і майбутнє.
Та за життя не витримать такого –
А після смерті й поготів.

Немов знущався Бог, що в Нього я не вірив, –
Лиш у важкі хвилини кликав на підмогу.
Невже настільки грішний я, що правду про Вкраїну
В мої вуста мені Він вклав?...

ОСІННЯ НОСТАЛЬГІЯ

1

Лихі часи тепер настали.
Немає правди на землі.

Та ж ми також раніше знали,
Що москалі - то люди злі.
Уся історія московська -
Брехня і кров, убивства, смерть.
В хохлів же - пика угодовська,
І йшло у нас все шкереберть.

Героїв було в нас чимало,
Та й зрадників до біса теж.
Дитя українське те всмоктало -
Тож маємо біду без меж.
І покручі вже нами правлять,
Нема спасіння всім від них.
Народ обіцянками бавлять
І лижуть ворогів лихих.

А ми такі невдячно Божі,
Готові вірить будь-кому -
Замість того, щоб на сторожі
Стоять й не пропустить чуму.
Радієм крихтам з барських столів.
І на колінах стоїмо.
Ніяк з москальської неволі
Не вирвемось й не скинемо ярмо.

2

Світало. Я вже й не згадаю,
Чи спав в ту ніч, чи лиш дрімав.
Мабуть, що спав. У сні блукаю.
Дитинства мого бачив став.
Либонь, сміявся, бо дружина
Все штрикала мене в ребро.
Я тішився, немов дитина,
І не хотів гострить перо.

Але якщо за це вже взявся,
Щоб словом розбудить людей,
То краще з цим уже не бався,
А бавишся - щезай з очей.
Бо слово - ще гостріш, ніж зброя

В руках умілих і вустах.
Не від коня упала Троя –
Безпечність погубили й страх.

Усе, що діється на світі,
Було і буде ще колись.
Побач слова, у мотлох вдіті,
І знакам Божим ти молись.
Немає вищого наймення,
Ніж бути Поетом на землі.
Немає кращого учення –
Слова ніж Божі золоті.

Якщо Поет – то лиш від Бога.
Як віршомаз – від Сатани.
Нам стелиться одна дорога –
Прийдуть туди хлопи й пани.
Слова від куль також вмирають,
Від зрад, нечесності, підлот!
Не вимовлені, та вже знають:
За них в весь ріст ідуть на дзот.

Мов шаблею, слова стинають.
Від них сивіють завчасу.
А матері від слів ридають,
Пускають гіркую сльозу.
Від слів ростуть зірки і пуза,
Регочуть смертно вороги.
Нема страшніш, ніж слів обуза,
Мов повинню розмиті береги.

Та руйнівним є лиш мовчання,
Коли все ясно і без слів.
Це ворогів глухе сичання,
Байдужий опір баранів.
Поет мовчить – це значить скоро
Поглине нас усіх біда.
І Україна, ненька хвора,
Навіки згине без сліда.

Нам би Шевченка зрозуміти.

Франка би вивчити завіт.
Та ми немов наївні діти,
Хоча нам вже багато літ.
Не вчить історія нічому.
Бредемо у полоні слів.
Втовкмачуємо щось німому
І обираємо ослів.

Живе людина дуже мало,
Щоб мудро вмерти на землі.
Їсть звично житній хліб і сало,
Без сліду щезнуть щоб в імлі.
І лиш поет могутнє слово
Залишить, як безцінний дар.
Тож не вмирай, українська мово!
Тоді не раб вкраїнець – цар!

З

Вже застигла земля
Від снарядів і бомб.
Вже птахи відлітати не хочуть.
І відірветься щастя
Малюсінький тромб.
І гадючі нас нерви лоскочуть.

Все завмерло на мить.
Лише смерть не дріма –
В вічнім пошуку жертв вона ходить.
Зупинилось усе.
І природа німа.
В часо-просторі щось колобродить.

Нам немає куди
Вже з тобою спішить,
Бо життя зупинилось в польоті.
Десть далеко є рай,
А ми в пеклі живем,
І поклони б'ємо ми сволоті.

Ми забудемо все

В поцілунку п'янкім.
Забуття все ж так швидко минає.
Ми будуємо щастя
Й будуємо дім.
Що з цим буде – людина не знає.

Осінь тепла іще.
Завтра будуть дощі.
Ностальгія за миром брутальна.
Ми закинули щастя
Й кохання в кущі.
І ця осінь, можливо, остання.

4

Людина живе на світі і нічого не може зробити,
Аби щось змінити. Вірніше, їй здається,
Що вона змінює природу чи порядки в сім'ї,
Що всі її слухають і роблять так, як вона скаже,
Але насправді вона безсила і перед природою,
І перед обставинами. Про що вже тут казати,
Якщо людина навіть не здатна зупинити смерть,
Хоча так довго живе на землі, що просто зобов'язана
Була вже навчитися це робити, а не ледарювати.
Колись, мабуть, життя однієї людини було довшим,
І вона встигала пізнати все. А вмирала не тому,
Що не могла зупинити смерть, а просто їй
Уже ставало не цікаво жити на білому світі.

У житті кожної людини настає такий час,
Коли вона розуміє, що життя закінчується,
Але нічого не можна зробити, щоби зникла смерть.
Звісно, за інерцією ще можна прожити багато років.
Тоді буде здаватись, що ти втікаєш від смерті.
Але насправді смерть і не збирається наздоганяти тебе,
Бо все йде по колу: ти вийшов з однієї точки –
І в ту точку неодмінно повернешся.
Від смерті не можна втекти, як не можна
Втекти від самого себе чи скочити вище своєї голови.
Ми часто життєві аксіоми доводимо як теореми,
Дурячи самих себе і запевняючи всіх у власній геніальності.

Життя набагато простіше, та ми його постійно ускладнюємо.
Людина на землі вже давно перетворилась на атавізм –
Як апендицит, який потрібно вирізати, аби не вмерти.
Ми вирізаємо людей, аби самим залишитись на землі,
Бо розуміємо, що нам стає затісно на клаптику планети.
Мальтус був ще тим альтруїстом, який не розумів,
До чого можуть призвести його філософські розумування.
Людина виявилась ні розумною, ні дурною,
Бо навіть дурень уміє захищати життя,
Якщо відчуває небезпеку. Розум став атавізмом у житті.
Ідеології, релігійні вірування, раси й соціальний стан –
Не такі вже й різні на тлі одноманітної людини,
Яка вбиває собі подібних, щоби підкреслити власну смертність.
Вона просто не має часу думати про безсмертя.

5

Я до тебе уже не повернусь.
Лиш, можливо, хіба що у снах.
Безіменний, у братській могилі
Я безформенний тихо лежу.

І коли я вознісся на небо,
То побачив, що з бранного тіла
Мало що там від мене лишилось.
Не душа – а якесь решето.

Добре, мамо, що ти не побачиш
Кусень м'яса, що з мене зостався.
Бо побачити це – й залишитись
Живим неможливо...

В Іловайськ ти також не приїдеш.
Твоє серце ледь б'ється, ледь б'ється...
На могилу не приїдеш до мене,
Бо немає моєї могили.

Богу молишся, просиш спасіння
Для своєї дитини – для мене.
Я сміявся, бо був атеїстом –
І на небо полинув неждано.

Лиш в останню секунду життя
Осягнув я всю велич небесну
Тому й грішного тіла мого
Бог залишити просто не міг.

Можна все пояснити на світі –
Лиш би знати закони всі Божі.
Бо ніщо у ніщо не зникає,
Із нічого в нічого не родить.

Я дивлюся на тебе, матусю,
І у Бога прошу я для тебе
Смерті легкої й вічного миру,
І спасіння твоєї душі.

Вже веселка на небі заграла.
Наші душі зустрінуться скоро.
Сонце й Місяць обіймуться радо –
Половинки зійшлися до купи...

Все передбачено і обліковано
В минулому і майбутті.
І щастю всупереч підковано
Вже в потойбічному житті.
У сьогодення мало логіки,
Бо скуті разом простір й час.
І збожеволіли вже навіть стоїки,
І філософія померла в нас.

Не розберемось у власних нутрошах.
Де нам до зір здійснити політ!
І звинувачуємо в труднощах
Когось чужого багато літ.
І лиш коли залишається в жмені
Повітря нам на цій грішній землі,
Ураз розуміємо, щирі й блаженні,
Що без покаяння розтанем в імлі.

Бо так і не стане нам хисту й наснаги

Священику скупі сказати про все.
Коли за життя ти не маєш відваги –
То в Космос тебе і без неї несе.
Самому собі ти не здатний зізнатись,
Що міг бути щасливим у вічності снів,
Радіти життю, до нестями кохатись,
Любити людей, як дочок і синів.

І щастя завжди під твоїми ногами,
Лиш треба нагнутись й підняти з землі.
І долю твориш лиш своїми руками.
І думки приходять тоді неземні.
Змирися із тим, що чернетки не буде.
Життя лиш намарно своє загубив.
Страждань твоїх й намірів Бог не забуде,
Бо все-таки вірив у тебе й любив...

14 грудня 2014 року

Заблокував сторінку у Фейсбуці –
І вже нема людини на землі.
Які ж наївні, злі і куці
Думки щезають ув імлі.
Втікаємо від тих, хто з нами,
Але ж від себе не втечеш.
Поет живе віршами й снами,
А Всесвіт все ж не має меж.

Морально голі ми і босі.
Живем в передчутті війни.
Не зрозуміли ще і досі:
У Всесвіті єдині ми.
Повітря вистачить і неба,
Землі і хліба, щастя теж.
Лише любові всім нам треба,
Вселенської Любові, що без меж.

Нема різниці, білі ми чи чорні,
Чоловіки-жінки – всі люди на землі.

Снують у мозку лиш думки моторні –
Злі, заздрісні, великі і малі.
Вождь хоче мислити глобально,
А грішний, Боже, чоловік.
Коли вже зможемо морально
Прожити свій недовгий вік?

Все менше й менше в світі є кохання.
Все більше й більше про війну думок.
Планета наша – це земля остання.
Людина ж – Друг, Товариш, Бог.
Заблокував сторінку у Фейсбуці –
І вже нема людини на землі.
Які ж наївні, злі і куці
Думки щезають ув імлі.

14 грудня 2014 року

Анатолій ВЛАСЮК